

nemslagskraft, end hvis det var nogle specifikke, rent danske projekter, og derfor har vi faktisk arbejdet meget ihærdigt for at få nogle EU-projekter igennem; men jeg vil også gerne sige, at det har ikke været nemt. Det skal ikke forstås sådan, at det var en 14-1-beslutning, men det er ikke sådan, at alle bare lægger sig på maven og siger: Nå ja, det er synd for Danmark, og nu retter vi ind i forhold til Danmark.

Det er en vedvarende kamp, som går ud på, om vi på det faglige og forskningsmæssige plan kan komme igennem med noget, men jeg lever selvfølgelig helt klart op til det ansvar. Jeg er også optaget af at få rettet det op, som jeg mener var forkert i beslutningen, og derfor anmelder jeg det, hver gang jeg kan komme afsted med det – hvad enten jeg er på tomandshånd med en kollega, eller det er i rådssammenhæng, eller det er relevant at diskutere på tomandshånd med kommissæren, osv. Både på embedsmandsplan og på politisk plan gør vi selvfølgelig, hvad vi kan.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes måske, at med hensyn til det visionære er discarden jo et glimrende eksempel. Det er virkelig et glimrende eksempel på, at jeg synes, vi er visionære, og at vi tænker langsigtet i redegørelsen. Hvis jeg havde sagt helt kontant, at nu løser vi discardproblemet på den og den specifikke måde, tror jeg, at man bagefter ville have angrebet mig og sagt, at det og det er fagligt ukorrekt og det og det vil man ikke kunne få igennem politisk.

Her anviser vi, at der ikke kun er én måde at løse discardproblemet på. Vi anviser, at det faktisk er muligt over en bred front, på alle måder. Problemet betragtes i politisk sammenhæng, i forskningssammenhæng, hele vejen rundt, netop fordi der ikke er nogen simple løsninger på discardproblemet, bl.a. fordi der er forskel på landbrug og fiskeri. Fiskene har den uvane, at store og små fisk svømmer rundt imellem hinanden, og det betyder simpelt hen, at man får problemer, når man er ude at fiske, for det er ikke det samme som at høste en mark. Det er meget mere kompliceret.

Jeg synes, vi skal huske på, at med udgangspunkt i Nordsøkonferencen forpligtede landene omkring Nordsøen, herunder EU, sig til at tage fat på det problem, og EU har faktisk taget godt fat på det i nogle af de beslutninger, som er vedtaget. Det vil hele tiden være på dagsordenen, og derfor er der til stadighed et vedvarende pres, ikke mindst på Danmark, i dialogen med fiskerne. Det handler jo også noget om,

hvad fiskerne selv kan gøre, at industrien skal lære at omstille nogle maskiner i nogle situationer og ikke bare forlange én vægtklasse, osv., og det handler også om forskningsprojekter osv.

Derfor synes jeg netop, vi er visionære her. Vi peger på en bred palet af ting, som skal tages i brug for at løse discardproblemet, og derfor synes jeg også, at hr. Kristen Touborg her fra talerstolen bekræftede, at det faktisk er en meget realistisk og visionær redegørelse, vi har haft til debat i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 82: Forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti til lån til forsøgsbyggeri. (Etablering af permanent ordning m.v.).

Af by- og boligministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 13/11 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

René Skau Johansen (S):

Dette lovforslag gør ordningen om statsgaranti til forsøgsbyggeri permanent. Ved den sidste behandling her i Folketinget af ordningen blev den forlænget med 2 år. Det blev dengang vedtaget med Socialdemokratiets støtte, og vi støtter også lovforslaget her.

Siden starten har By- og Boligministeriet konstateret en stigende interesse for og søgelyst til de 15 mio. kr., der er afsat til området. Man må konstatere, at der efter en lidt sløj start nu er skabt opmærksomhed om ordningen og en pæn søgning af midlerne.

Det overordnede formål med en statsgaranti er selvfølgelig at sørge for et økonomisk sikkerhedsnet under nye byggeprojekter, hvor der nyudvikles og forskes i andre end de gængse byggemetoder, og dermed sikre deres bæredygtighed til gavn for miljø, energibesparelse og ny arkitektur. Uden en garanti har det i praksis vist sig, at banker og låneinstitutter har været tilbageholdende med at give tilsagn om